

DE TEMPELLEGENDE, door Judith von Halle, naar de inzichten van Rudolf Steiner.
(*Schuingedrukt tussen haakjes aanvullingen Paul Wink*)

De tempellegende vormde vóór de Eerste Wereldoorlog een kernbestanddeel van het esoterische werk van Rudolf Steiner, en zeker voor die leerlingen van de Esoterische School. Rudolf Steiner las het veelvuldig voor en wilde dat iedereen de legende voldoende begreep. De tempellegende gaat over het ontstaan van twee zogeheten mensheidsstromingen of-lijnen. (*Kaïn-Abelstroming*). Op hoe deze beide lijnen oorspronkelijk zijn ontstaan hoeven we in dit verband niet uitgebreid in te gaan. (*Note: er zijn twee tempellegenden! De andere is minder bekend, maar evenzo belangrijk. Munin Nederlander behandelt beide legenden in zijn boek.*) Uit het domein van de Elohim (*of Exousiai, dit zijn engelen van de 2^e hierarchie met hun standplaats de Zon, = het 6^e kosmische gebied, de statica*) was er een Eloha, die zich op een gegeven moment verbond met Eva. Uit deze verbinding, uit deze ongeslachtelijke, geestelijke verbinding van dit Exousiai-wezen met Eva, die niet gezien moet worden als een fysiek-zintuiglijk menselijk, vrouwelijk wezen, ontstond KAÏN. Maar Kaïn verloor het recht om in de geestelijke wereld in harmonie te leven doordat een morele ineenstorting (*misbruik van scheppingskrachten*) had plaatsgevonden in de ontwikkeling van het mensengeslacht, van de zich pas langzaam tot een mensengeslacht vormende tak van de schepping. (*zie het artikel man-vrouw-schepping op mijn site www.spiritueelastroloog.nl voor meer toelichting. Paul*). Maar er was nog een andere Eloha uit het domein van de Exousiai, genaamd Jahwe, en deze schiep Adam. En Adam verbond zich ook met Eva en uit deze wel geslachtelijke verbinding ontstond ABEL. Ook Abel was beroofd van zijn leven in de geestelijke wereld, omdat hij stamde uit een geslachtelijke verbinding.

Dat zijn in zekere zin de stamvaders van de zogenaamde Kaïn- en Abelstromingen (*soms ook genoemd vuur- en waterstromingen. Zie na dit stukje meer over de verschillen van beide stromingen in het artikel: "Een samenvatting over de laatste weken voor Goede Vrijdag, hoofdzakelijk gebaseerd op de publicatie 'De 3 Johannesindividualiteiten' van J. von Halle"*). Die beide stromingen ontwikkelden zich verder zoals je in het Oude Testament kunt lezen. Dan voert de legende ons in het jaar 950 vóór Christus naar Jeruzalem, waar we twee representanten van deze beide stromingen aantreffen. De ene is SALOMO (zoon van Koning David) of Solomon, die een abeliet is en van wie wordt gezegd dat hij helemaal doordrongen is met gaven van het abelietendom, wat betekent dat hij het vermogen had om de kosmische wijsheden te beleven als door genade. Hij stond dus met zijn hele wezen binnen in het kosmische beleven – een echte atavistische helderziendheid van buitengewone begaafdheid had deze Salomo, de koning van Jeruzalem. (*Zijn wijsheid, als een genadegift, had hij te danken aan vele godvruchtige werkzaamheden uit vorige incarnaties*).

En dan was er een bouwmeester, HIRAM ABIFF, die een kaïniet was, die stamde uit de Kaïnslijn en van wie werd gezegd dat hij – zoals Rudolf Steiner ons in de tempellegende schildert –, dat hij puur door de ervaring op de zintuiglijke aarde, zogezegd van onderaf tot een toestand was gekomen die grensde aan het schouwen van de geestelijke werkelijkheden, zoals Salomo dat had vanuit zijn hogere natuur. Maar er bestond voor Hiram nog een dunne wand tot dit schouwen van de geestelijke wereld. Met zijn werk op aarde had hij nog niet helemaal zover kunnen komen dat hij deze wand kon doorbreken.

Nu bericht de tempellegende dat Salomo door zijn grote wijsheid het bouwplan van een tempel in zekere zin uit de kosmos had afgelezen. Dat moest de tempel van Jeruzalem worden – niet dezelfde waarin Christus later optrad, maar de voorloper daarvan. Dit was de eigenlijke tempel van Salomo die werd gebouwd rond het jaar 950 vóór Christus. Maar Salomo kon deze bouw niet zelf realiseren. Zijn vaardigheden lagen niet op het niveau om zo'n aards bouwwerk te kunnen uitvoeren. Hij was in zekere zin misschien een goede

ontwerp-architect, maar hij kon geen leiding geven aan de uitvoering van de bouw, omdat hij geen ervaring had in het omgaan met aardse materialen.

Maar Hiram beschikte wel over dit vermogen. Hij kon bouwen, hij kon de materialen bewerken, kunstzinnig en geniaal, maar hij zou nooit hebben kunnen bedenken wat Salomo had uitgedacht als concept voor deze prachtige tempel. Hiram had dit schouwen in de geestelijke werelden nog niet tot op deze graad bereikt. Zo kwam het tot een soort liaison van deze twee lijnen – voor het eerst in de voorchristelijke tijd. De tempel werd gebouwd naar de aanwijzingen van Salomo en door de bouwkunst van Hiram.

Over deze tempelbouw, over de roem, de wijsheid van koning Salomo, hoorde uiteindelijk de koningin van Saba, Balkis genaamd. Zij kwam naar Jeruzalem om de tempel te zien, maar ook om zich met Salomo te verloven. Zij werd wel ‘koningin van Saba’ genoemd, maar voor de ingewijde betekent deze naam ‘oude sterrenwijsheid’, de oude kosmische wijsheid.

Zij zag dan de tempel en vernam dat *Hiram* deze tempel had gebouwd – zonder enige atavistische, magische vermogens, waarmee in die tijd de Egyptenaren nog hun piramides bouwden. Die konden namelijk van boven af door hun magie het bouwen van zo’n bouwwerk uitvoeren. Maar deze tempel in Jeruzalem was met mensenverstand uitgedacht en gebouwd. Dat wekte grote bewondering in de koningin van Saba. Toen zij op een keer voor de poorten van Jeruzalem ging wandelen, streek er – zo wordt gezegd – opeens een vogel op haar schouder neer, de vogel Had-Had. Deze vogel was een symbool voor datgene wat de koningin moest doen en wat in zekere zin ook Hiram als lot te wachten stond. De vroedvrouw die naast de koningin liep, legde haar dit lotsteken van de naderbij komende vogel uit. Zij maakte haar koningin duidelijk dat zij haar verloving met Salomo moest verbreken en zich in plaats daarvan met Hiram moest verloven.

En zo gebeurde het. Tijdens een groot feest werd Salomo in een dronkenschapsroes zijn verlovingsring van de vinger gehaald. Volgens Rudolf Steiner is de ring altijd het symbool van het Ik. (Zie ook het zegel van het vierde mysteriedrama *Het ontwaken van de zielen*, dat ook een ring weergeeft, een cirkel die zich sluit, omdat het Ik volledig in de ziel ontwaakt.) Deze ring werd van de vinger van Salomo afgetrokken omdat omdat Salomo dit Ik eigenlijk alleen had in de weerschijn van de engelen van de hogere werelden. Het was niet stevig met hem verbonden, het was niet van hemzelf. Daarom kon hij de ring verliezen, daarom was hij ook in een roes toen hij hem verloor. Rudolf Steiner zei over Hiram dat hij in staat was om het reële menselijke Ik te kunnen ontwikkelen; en zo zou de verloving tussen de koningin van Saba en Hiram plaatsvinden, tussen de oude sterrenwijsheid en het werk aan en op de aarde: voor het eerst in de mensheidsgeschiedenis sinds de broedermoord op Abel.

Dat wekte uiteraard de afgunst van Salomo (*Salomo was dan wel wijs, maar nog niet heilig*). Het kwam hem goed uit dat drie gezellen vervuld waren van afkeer en haat tegen Hiram, omdat Hiram hun niet de meesterstitel wilde verlenen omdat ze nog niet de hoogte van het meesterschap hadden bereikt (*zie verderop waarom*). Hiram was er bijna aan toe om de dunne wand te doorbreken en zich puur vanuit zijn aardse scheppingsvermogen op te werken tot een blik in de geestelijke wereld. Dat moest gebeuren door de voltooiing van de zogenoemde ‘metalen zee’ (*of glazen zee, of opstandingslichaam ofwel het oorspronkelijke fantoom; zie verderop*). De metalen zee was enerzijds een kunstwerk van Hiram, anderzijds betekent de metalen zee in de Esoterische School de volledige harmonie van de menselijke zielennatuur met de geest. Deze volledige harmonie wilde Hiram bereiken door een laatste slag die hij met zijn aardse hamer, voor een voltallig publiek, wilde uitvoeren op zijn kunstwerk. De aardse hamer, de laatste slag, zou hem binnenvoeren in het geestgebied. Maar de drie gezellen, die ook in opdracht van Salomo handelden, verstoorden het gietsel van deze metalen zee die uit zeven verschillende metalen zou bestaan (*conform de 7 planeten*).

Het metaalmengsel was oorspronkelijk zo gemaakt dat dit met de laatste hamerslag doorzichtig en meteen stevig zou worden (*vandaar ook glazen zee genoemd*); je kunt ook zeggen: bevestigd zou worden. Maar door het bedorven gietsel van deze drie gezellen gebeurde er iets heel anders: toen Hiram toesloeg, spotten er vlammen omhoog en er ontstond een vuurzee, wat de occultist ziet als de ‘zee van hartstochten’. Uit het vuur klonk een stem. Hiram hoorde: ”Stort je in de vlammen en je blijft ongedeerd!” Hiram was zo moedig om dit ook te doen! Hij stortte zich in deze vlammenzee van hartstochten en doorleefde een weg die wij ook *een afdaling door de aardlagen* kunnen noemen, totdat hij bij de kern van de aarde belandde (*Het is de reiniging van het astrale lichaam, het psychische vuur*). Daar in de kern ontmoette hij zijn voorvader, namelijk Kaïn, maar de Kaïn zoals hij was voor zijn val, dus zuiver. De val betekent in deze zin de broedermoord op Abel. (*Volgens Jan van Rijckenborgh leefde Kaïn uit het vuur van de Geest, en Abel uit het licht dat dit vuur voortbrengt, de ziel. Kaïn vond dat hij Abel, = de ziel, niet nodig had omdat hij uit de bron zelve leefde en daarom Abel vermoordde. Kaïn maakte de denkfout de ziel niet nodig te hebben en alleen uit de Geest te kunnen leven. Maar de ziel verklaart namelijk de geest opdat er een juiste eenheid kan ontstaan, een opgaan in elkaar, een alchemische bruiloft van ziel en geest, transfiguratie*). Hiram trof dus zijn stamvader, zijn stamvader Kaïn in diens hele zuiverheid. Deze gaf hem in het binnenste van de aarde de zogeheten *gouden driehoek*. Op deze gouden driehoek was het meesterwoord gegraveerd. Hiram moest het mee terug dragen naar de oppervlakte van de aarde, in de zintuiglijke wereld. Alleen door deze gouden driehoek zou de metalen zee tot voleinding komen, zou het werk van Hiram voltooid kunnen worden. Maar op het moment dat Hiram met behulp van de gouden driehoek deze zee wilde voltooiën werd hij door de drie gezellen dodelijk getroffen. De drie gezellen konden Hiram weliswaar dodelijk treffen, maar het lukte Hiram toch nog om de gouden driehoek met het meesterwoord in een diepe bron te werpen. Voor de ingewijde betekent de ‘diepe bron’ dat deze driehoek pas in latere, ver verwijderde tijden weer tevoorschijn zou komen. De drie gezellen zouden door de meester tot meesters kunnen worden, maar de meester is het Ik. De drie gezellen die Rudolf Steiner ook betitelt als twijfel, illusie en bijgeloof van het persoonlijke zelf, kunnen we ook als de lagere wezensdelen van de mens zien: het fysieke lichaam, het etherlichaam en het astrale lichaam. Wanneer het Ik, de meester, deze gezellen eens tot meester verheft, dan is het werk van het Ik aan de wezensdelen zo uitgevoerd dat de gouden driehoek daaruit verschijnt. Dat is manas, buddhi en atma; ofwel respectievelijk geestzelf, levensgeest en geestmens. Maar Hiram wordt door de drie gezellen gedood; het nog niet volledig tot wasdom gekomen Ik had zich nog niet kunnen handhaven; hij werd begraven. De tempellegende eindigt ermee dat wordt gezegd: op zijn graf groeide een kassieboom, een acacia die altijd het graf van een ingewijde aanduidt. Generaties lang ging men op zoek naar het graf van Hiram. Men wist dat voorspeld was – deze zoektocht moest in stilte plaatsvinden –, dat degene die het graf zou ontdekken en daarbij een woord uitstoot daarmee het nieuwe meesterwoord had uitgesproken. En zo ging het ook. Degene die het graf vond, de erfenis van Hiram, sprak het woord, dat dan in de Esoterische School en in de loge van Rudolf Steiner ook werd uitgesproken. Het betekende enerzijds ‘aardezoon van het leed’ en anderzijds ‘het geestelijk-psychische heeft zich afgescheiden van het fysiek-lichamelijke’. Hiram had, zoals gezegd, geprobeerd om beide samen te brengen. Maar dit bijeenbrengen, de omvorming van de drie gezellen in de gouden driehoek, kan alleen het Ik volbrengen. Alleen het Ik kan de lagere zielengebieden omvormen in hogere zielengebieden (*in volgorde: eerst het astraallichaam naar manas, dan het etherlichaam naar buddhi, en als laatste het oudste-, het fysieke lichaam naar atma*). Maar het Ik kan pas tot volle activiteit komen sinds het mysterie van Golgotha. In zoverre moest – voor een juist begrip – Hiram ook gedood worden door deze 3 gezellen, omdat de tijd nog niet was gekomen dat dit Ik de drie gezellen kon verheffen tot meester (*dit is de feitelijke transfiguratie, ofwel de alchemische bruiloft, het samengaan van de Kaïn en Abelkrachten*).

Hiram keerde terug, ongeveer duizend jaar later, als de rijke jongeling Lazarus. En Lazarus moest, net als Hiram, eerst nog door de dood heengaan omdat hij van zichzelf uit nog niet het inzicht in de hogere werelden kon hebben vanuit de aardse samenhangen. (*Zie hierover meer in het volgende artikel*). Wat in de Kaïns-impuls in Lazarus ongelouterd was, dat moest doodgaan. Het hogere van de Kaïnslijn bleef bewaard. Wij weten uit de laatste toespraak van Rudolf Steiner dat ook het Abel-principe gelouterd moest worden. Dat werd geschonken door Elia die later in zijn Johannes de Doper-incarnatie ook de dood in was gegaan; hij werd onthoofd. De gelouterde Abel-impulsenverbonden zich ten slotte met de gelouterde Kaïns-impulsen in een nieuw wezen, in degene die wij noemen de uit de dood opgewekte Lazarus. Maar door de inwijding van Christus verscheen dan ook uit het graf te Bethanië: Johannes, de leerling aan wie de Heer zijn liefde gaf. In deze Lazarus-Johannes zijn op het keerpunt der tijden de beide stromingen verenigd in de inwijding door Christus. Ten tijde van Hiram en Salomo had het huwelijk tussen de sterrenwijsheid, die eigen was aan de abelieten, het huwelijk tussen Balkis en Hiram, degene die 'in het aardebestaan werkte' uiteindelijk niet plaatsgevonden. Het was alleen tot een verloving gekomen. De alchemische bruiloft van deze beide stromingen komt feitelijk pas met het mysterie van Golgotha, beter gezegd in de opwekking van Lazarus door Christus (*zie meer hierover in het volgende artikel*).

Sindsdien is het voor ons allemaal mogelijk om in het aardse te komen tot een goddelijk-geestelijke handeling. Bedenk wel dat het vroeger alleen maar mogelijk was om óf de kosmische wijsheid van de priesterlijke lijn, van de abelieten, te hebben óf de smartelijke aarde-ervaringen van de Kaïn-stroming. En nu kunnen door de daad van Christus beide samenkomen. Sinds de opwekking van Lazarus is het ook voor ons mogelijk om deze verbinding tot stand te brengen en tot een mens te worden die 'kaïnitisch' handelt in de zintuiglijke wereld volgens de 'abelitische' impulsen van de geestelijke wereld.

(De opmerking van Jan van Rijckenborgh is dat de ware rozenkruiser nu een kaïniet is die, zoals Paulus al zei, in de wereld werkt – om de aarde te vergeestelijken, doorchristelijken –, maar niet van de wereld is. De abelkracht bouwt het (tempel)krachtveld en de kaïnskracht werkt ermee in de wereld. Tevens is de volgende uitsplitsing te maken: Abellitisch = De Levensboom = De Zonnevlecht = de astrale verbinding met de levenskrachten van de geest (elijke wereld). En Kaïnitisch = De Kennisboom = De zeven chakra's in de mens).

Dat Hiram zich in de vlammenzee van de hartstochten stortte was ook daarom noodzakelijk omdat pas door het gaan in de aardediepten, door het doordringen van de materie, van de minerale wereld, deze gouden driehoek kon worden gevonden: het hogere Zelf van de mens. Daardoor – bij Hiram was het zagezegd een voor-voltrekking van de hellevaart (*op stille zaterdag*) van Christus – ontstaat pas het hogere menselijke, fysiek herstelde wezen, dat, wat later uit het graf op Golgotha opstond, de nieuwe gereinigde lichaamsnatuur van de mens: *het fantoom*, de eigenlijke oergestalte van het fysieke lichaam van de mens (*zie volgend artikel*).

Dan kan ook pas het woord worden gevonden wat op de gouden driehoek staat. Want pas wanneer het astrale is gereinigd kan het woord nieuw ontstaan, het etherlichaam in zijn nieuwe gestalte (ofwel het gouden bruiloftskleed), dat het Christus-principe tot uitdrukking brengt. Dat is het opstandingslichaam. En alleen in dit lichaam – dat is de genoemde metalen zee of glazen zee – is de harmonie van de menselijke wezensaard met het geestelijke werkelijkheid geworden. Pas in dit nieuwe lichaam kan ook de Logos leven.

De tempellegende leert ons dat wij eerst het egoïsme moesten ontwikkelen om bewustzijn te verkrijgen. Alles buiten de mens werd als vijandig ervaren. Na de broedermoord richtte het Kaïnsgezicht zich op de zintuigen en de materie. De verlossing van de fysieke aarde, de omvorming van de aarde in een geestelijk wezen, dat zal alleen kunnen gebeuren door de menselijke liefde, door de reine, onbaatzuchtige (*en onpersoonlijke = voor iedereen*) liefde. Het was de aarde-missie van Christus om dit op gang te brengen (*als een nieuwe kunst*).

Gedeeltelijke samenvatting van de laatste weken voor goede vrijdag. O.a. uit Judith von Halle “De drie Johannesindividualiteiten”. Door Paul Wink.

Deze samenvatting is onder andere bedoeld om de grootsheid van Christus te benadrukken wat Hij in goddelijke Macht en Kracht vermag, alsmede Zijn buitengewone ‘spirituele logistiek’ die nodig was om alle gebeurtenissen op de juiste tijd en wijze te laten gebeuren.

De moeder (Salome) van de broers Johannes (21 jaar) en de iets oudere Jacobus Zebedeus, vraagt aan Christus of haar zonen naast Hem mogen zitten. Christus antwoordt dat dit pas later mag (zie verder op de opwekking van Lazarus over het waarom van dit antwoord). Vader Zebedeus is priester Leviet en moeder Salome is een nazaat van koning Salomon zodat zij beiden voortkomen uit de Abellijn.

Het kenmerkende van de Abellijn is dat alle nazaten uit bloedsvererving de beschikking hebben over de hogere voertuigen, al naar gelang hun bewustzijn (zie apart schema).

De Abelmens heeft dus weinig associatie met de onderste voertuigen van de mens.

(Terwijl alle nazaten uit de Kaïnlijn van onder op, vanaf het laagste voertuig, door eigen werkzaamheid c.q. levenshouding, de hogere voertuigen zelf moeten ontwikkelen. De Abelkracht is de verticale balk van het kruis, van boven naar beneden. Kaïn de horizontale.)

In voornoemde tijd is het hoogst bereikbare te ontwikkelen de verstands- en gemoedsziel (dit wordt de 4^e, de Grieks-Romeinse cultuurperiode genoemd, van 747 BC tot 1413 AD).

Beide broers behoren tot de discipelen van Christus en hebben, vaak tot een zekere jaloezie van de overige discipelen, met Petrus een – toen nog onbekend waarom – streepje voor.

Zij gaan ongeveer tweeënehalf jaar met Christus bijna overal mee. Dus ook waar de overige discipelen en apostelen niet mee mogen komen. Bijvoorbeeld waren zij bij de opwekking van het dochttertje (12 jaar) van Jairus die ‘sliep’ (inwijdingslaap).

De reden is dat Christus de beide broers aan het voorbereiden was voor een offerdaad en dat vooral Johannes Zebedeus van alle gebeurtenissen herinnering heeft (zie verder op).

Christus heeft $6 \times 12 = 72$ discipelen en $1 \times 12 = 12$ apostelen (sterrenkring) zodat de leerlingen van Christus bestaan uit $7 \times 12 = 84$ mensen. Het getal van de geest x het getal van de materie. (Zoals het juweel der waarheid 84 facetten bevat, de zodiak van 12 x de 7 planeten 84 is, en de inwijding 84 uur duurde, alsmede het ‘boven aarde’ liggen na de dood ook 84 uur is.)

Pas na de opwekking van Lazarus behoren de beide broers Zebedeus tot de sterrenkring.

Ongeveer 3 weken voor goede vrijdag bevraagt de rijke jongeling = Lazarus (van Bethanië; zijn zusters zijn Martha en Maria Magdalena, die een groot landgoed bezitten in Bethanië) aan Christus hoe hij het koninkrijk der hemelen beërven kan. Lazarus is de incarnatie van Hiram Abif en komt uit de Kaïnlijn. Hij heeft uit eigen kracht het maximum haalbare in die tijd, en dus van onder op, de verstands- en gemoedsziel ontwikkeld. Op zijn vraag aan de ‘goede meester’ krijgt hij van Christus te horen dat alleen de Vader Goed is. En als antwoord op zijn vraag zegt Christus hem al zijn rijkdommen te verkopen en af te staan aan de armen. Lazarus is diep in zijn ziel geraakt. Als Kaïniet heeft hij incarnaties lang optimaal ‘de aarde bewerkt’, alsook heeft hij zijn voertuigen ontwikkeld tot aan de verstands- en gemoedsziel. En Christus, die hij lief heeft, zegt hem nu juist dat allemaal los te laten, op/weg te geven! Hij kan dit niet vrijwillig en gaat naar huis en wordt, eigenlijk als een genade, ernstig ziek. Eén week voor palmzondag sturen Martha en Maria een bode naar Christus dat Lazarus op sterven ligt en of Hij per direct wil komen om hem te genezen. Lazarus sterft die zondag. Pas 4 dagen later (zie verder op, en tevens waarom zo laat pas) gaat Christus naar Bethanië.

Johannes de Doper is de geïncarneerde Elia uit de Abellijn. Een zeer hoogstaande ziel die het buitengewone vermogen had om diep in de geestelijke wereld te schouwen. Daar volgde hij Christus op zijn route naar de aarde en begreep zijn opdracht om de daartoe geadelde mens gereed te maken leerling van Christus te worden middels de doop. Tijdens de doop werd de dopeling zo lang onder water gehouden dat hij bijna stikte en juist daarom ontstond er een moment waarbij de dopeling open stond voor de geestelijke wereld en daar Christus ervoer. Zijn bekendste doop is die aan Jezus op 30 jarige leeftijd waarbij de Christuskracht in Jezus incorporeerde (de duif) waardoor wij na deze gebeurtenis spreken over Jezus-Christus. Omdat Johannes de vorst Herodes Antipas steeds moreel aansprak op het onterecht huwen van zijn schoonzus door scheiding van zijn vrouw, werd hij gevangen genomen omdat hij bang was dat het volk tegen hem opgestookt werd. Hoewel Herodes Johannes wel mocht. In zijn cel weet Johannes een vriend naar Jezus-Christus te sturen met de vraag of Hij het is die verwacht wordt of iemand anders? Johannes is Christus (-God) zoek in de geestelijke wereld en hij heeft niet het vermogen Christus(-God) te herkennen in een mens! (Jezus). Pas later, zie vervolg, zal de overleden Johannes in de Zonnesfeer Christus ontmoeten. Uiteindelijk door gekonkel van Herodes' vrouw en een belofte aan zijn (dansende) stiefdochter wordt Johannes onthoofd. Volgens mij gebeurt dit op dezelfde dag dat Lazarus uiteindelijk ook echt sterft! (= dus zondag, ofwel één week voor palmzondag). Normaal is het dat als een mens sterft er jaren overheen gaan in het doorlopen van alle planeetsferen, aanvangende met de Maansfeer (Kamaloka), daarna de Mercuriussfeer enz. Echter vanwege het hoge bewustzijn van Johannes de Doper-Elia kwam 'hij' de eerste dag, dus op maandag, reeds aan op de Mercuriussfeer, de tweede dag op de Venussfeer, en de derde dag, woensdag, op de Zonnesfeer (hier is bewustzijnsziel thuis, en waar vanaf Christus in het gewaad van een Exousia-engel, = engel van de vorm, afdaalde naar de aarde).

Drie dagen na de dood (=op zondag) van Lazarus en Johannes de Doper, dus op woensdag, vindt de verheerlijking van Christus op de berg Thabor plaats. Daarbij zijn (weer) aanwezig Petrus en de beide broers Johannes en Jacobus Zebedeus. Christus ontmoet in de 'fel lichtende Zonnesfeer', de sfeer waar dus de bewustzijnsziel thuishoort, Mozes en de zojuist aangekomen Johannes de Doper (zie schilderij van Rafael die hiervan feitelijk getuige is geweest en daarom zo goed deze gebeurtenis heeft kunnen schilderen, zie verder op). Omdat de drie getuigen, Petrus, Johannes en Jacobus nog geen ontwikkelde bewustzijnsziel hebben (kunnen) ontwikkelen, ervaren zij deze gebeurtenissen droomachtig, vaag bewust. De bewustzijnsziel is eigenlijk pas vanaf de 5e cultuurperiode, vanaf 1413 te ontwikkelen. Christus vraagt aan Johannes-Elia om direct door te gaan naar de Mars-, Jupiter- en Saturnussfeer om aldaar verder door te ontwikkelen respectievelijk: geestzelf=Manas, levensgeest=Buddhi, en geestemens=Atma. Hij vraagt hem om de volgende dag al zijn hogere voertuigen/lichamen ter beschikking te stellen bij de opwekking van Lazarus. Tevens vraagt Christus aan Elia om de Karmawet (zie de stenen tafelen) van Mozes over te nemen omdat de toekomst een individuelere weg van karma zal gaan kenmerken. Christus toont met de verheerlijking de 3 getuigen-discipelen niet alleen Zijn goddelijke Macht en Kracht, maar tevens een voorschouw van Zijn Opstanding later.

De dag erna, dus op donderdag (=1 week voor witte donderdag), gaat Christus met zijn gevolg naar Bethanië om Lazarus op te wekken. Lazarus is dan 4 dagen dood en ruikt al. Christus neemt de broers Zebedeus even apart en verzoekt hen zo straks een offer te doen. De zus van Lazarus vraagt aan Christus waarom Hij toch niet eerder gekomen is.

Dan dankt Christus de Vader-God waar dus iedereen bij is (al die vele getuigen van deze gebeurtenissen was ook de bedoeling van Christus) en roept vervolgens Lazarus om op te staan. Direct staat Johannes de Doper-Elia zijn hogere vier lichamen af (zie schema); en de 'oude' overleden Lazarus staat zijn drie lichamen daaronder ter beschikking; en Johannes Zebedeus staat direct zijn etherlichaam af. Lazarus staat op (hij heeft dan nog 1 uur een soort zombie-achtig postuur), waarna Christus hem de adem inblaast. Pas op dat moment verkrijgt de 'nieuwe' Lazarus een geheel nieuw stoflichaam!! *Christus heeft door het Woord-Gods dat scheppend is, werkelijk een nieuw stoflichaam geschapen!* Via zijn Exousia-engel-gewaad van zijn vorige standplaats de Zon (dat de vorm geeft), heeft Christus een nieuwe vorm, i.c. lichaam, voor de nieuwe Lazarus geschapen. Dus geen opwekking van de oude Lazarus, nee, een nieuw mens is aldaar geschapen met alle negen voertuigen compleet! Een werkelijke 1^e eenwording, transfiguratie, van de Kaïn en Abelkrachten (zie schema). (Na de dood van Johannes de evangelist splitsen de Kaïn en Abelkrachten zich weer uit totdat de mens zelf het hiervoor geadelde zielenvermogen ontwikkelt (zie schema). Rond 1413 heeft Christiaan Rozenkruis zelf deze eenwording, transfiguratie bewerkstelligd). Daarom ook wilde Christus dat Lazarus echt zou sterven opdat niet de 'oude' Lazarus opgewekt zou worden. Daarom kwam Hij pas de vierde dag (hij is dood, hij ruikt al!). En omdat deze nieuwe mens het ethervoertuig heeft van Johannes Zebedeus, en het etherlichaam ook het stoflichaam vorm geeft, zag deze nieuwe Lazarus er uit als de 21 jarige Johannes Zebedeus. En omdat de middelste voertuigen afkomstig waren van de overleden Lazarus, wordt deze nieuwe mens genoemd Lazarus-Johannes, en later Johannes de evangelist! (En het Johannes de Doper gedeelte is eveneens vertegenwoordigd in zijn naam Johannes). Hij is de leerling die de Heer het meest lief had, en hij is het die bij het laatste avondmaal (een week later) rechts van Christus aan Zijn borst ligt! (zie o.a. Jac. Du Brœucq). Christus was getuige van zijn opwekking. Lazarus-Johannes was dat later van Christus! [Omdat deze nieuwe Johannes de jongste van de apostelen is (21), is hij daarom afgebeeld met lange haren en geen baard, bijna zelfs vrouwelijk. Hetgeen verwarring heeft gegeven omdat velen dachten dat die apostel/ leerling wel eens Maria Magdalena zou kunnen zijn.] En omdat het etherlichaam tevens het geheugen bevat, 'erft' Lazarus-Johannes ook alle herinneringen van Johannes Zebedeus. Daarom moest de jonge Johannes Zebedeus steeds mee met Christus om straks, via zijn weggeschonken etherlichaam, al deze belangrijke gebeurtenissen over te dragen aan de nieuwe mens Lazarus-Johannes, die als Johannes de evangelist later de belangrijkste getuigenissen en boeken moest gaan schrijven. Dus, de opwekking van Lazarus is de door Christus geïnitieerde Lazarus-Johannes als volledig fantoom (= oorspronkelijk fysiek lichaam), en zichtbaar als 'gewoon' mens.

Doordat Johannes Zebedeus gelijk zijn etherlichaam afstaat, sterft hij ook ter plaatse waarbij zijn stoflichaam direct tot stof vergaat. Het offer van de broers is niet alleen dat Johannes zijn etherlichaam afstaat, maar dat al zijn overige hogere voertuigen, en ook zijn IK, direct intrekken bij zijn broer Jacobus! Dit verdragen zij beiden omdat zij niet alleen uit hetzelfde (abel)bloed voortkomen, maar ook omdat zij een gelijkwaardige bewustzijns-groei hebben doorgemaakt, waarbij Johannes de gemoedsziel, en Jacobus de verstandsziel. Deze eigenlijk ook nieuwe Jacobus, Johannes-Jacobus, heeft nu dus tevens een volledige harmonie in de geïntegreerde verstands- en gemoedsziel doordat zij in één lichaam samengevoegd zijn! Deze nieuwe Jacobus wordt vanaf dan ook opgenomen in de sterrenkring om Christus. Daarom zei Christus destijds tegen de moeder Salome dat zij later naast Hem zouden zitten! Na de dood van Jacobus gaan de beide Ikken weer ieder een eigen weg c.q. eigen incarnatie.

Wat is er nu gebeurd na de dood van Johannes de Doper en van Lazarus (op *zondag*, één week voor Palmzondag) tot aan de opwekking van Lazarus 4 dagen later op donderdag? * *Maandag* erop vertrekt Christus -zoals gewoonlijk- om weer te onderwijzen en te genezen. Later die maandagavond vindt de wonderbaarlijke spijziging plaats aan 5.000 mannen (!) met 5 broden en 2 vissen. Dit aantal betekent de 7 zenuwknooppunten in de zonnevlecht (= Teken Maagd=brood!) die in verbinding staat met de Geest en via het 'zilveren koord' ons geestelijke brood schenkt. Twee van deze knooppunten zijn groter dan de andere vijf en lijken sprekend op vissen! (astrologisch ook de as Maagd-Vissen). Zie meer hierover de lezing van Mikhaël Aïvanhov (de dierenriem) op mijn site www.spiritueelastroloog.nl. Na de spijziging (natuurlijk zowel geestelijk als fysiek) bleven er nog 12 volle korven over. *Dinsdag* stuurt Christus de apostelen de zee op en gaat zelf mediteren op een berg. In de nacht ontstaat er een storm waarbij de apostelen bang zijn om te vergaan. Dan plotseling komt Christus 'aangewandeld' over zee en berispt de apostelen voor hun kleingelovigheid omdat ze de betekenis van de wonderbaarlijke spijziging niet begrijpen. Hij stilt de storm. *Woensdag* geeft Christus les aan de Farizeeërs. Zij belijden met de mond, en niet met hun hart. Dat wat de mond ingaat (in de buik) verontreinigt minder dan dat wat de mond uitgaat (dat gaat namelijk via het meestal nog onreine hart). Op deze avond in Galiléa in de woestijn vindt weer een wonderbaarlijke spijziging plaats voor 4.000 mannen (!) met 7 broden en enkele vissen. Weer geeft Christus aan dat het hart van de apostelen nog te veel verhard is omdat zij aangeven dat er te weinig brood is voor alle aanwezigen. Zij begrijpen het nog steeds niet. Na de spijziging blijven er nog 7 volle manden over. Christus refereert weer aan de belangrijke betekenis van de getallen 5-2-12-7. Tevens vindt er op deze woensdag de verheerlijking van Christus op de berg Thabor plaats (juiste volgorde is mij onbekend). Op **donderdag* (=1 week voor witte donderdag) vindt dan de opwekking van Lazarus plaats.

Na de opwekking van Lazarus-Johannes op *donderdag* zalft 's avonds Maria Magdalena Christus met (dure) zalf en droogt zij Zijn voeten met haar haren (wellicht is hier verband te vinden met de Dierenriem die begint bij het hoofd en eindigt bij de voeten. Zie tevens de uitleg over de betekenis van voetwassing van Mikhaël Aïvanhov in voornoemde lezing.) *Vrijdag* (dus één week voor goede vrijdag) vertrekt Christus uit Bethanië om op *Palmzondag* zijn intocht te hebben in Jeruzalem. Hij wordt door een grote massa mensen ingehaald. Christus neemt een bezem en drijft daar de tollenaars e.a. uit het gebedshuis met o.a. de tekst "Jullie addergebroed, weet dat in een gebedshuis geen handel gedreven wordt". *Maandag* (+*dinsdag*?) geeft Christus onderricht en behandelt vele onderwerpen zoals: de valse Christussen die later op zullen staan; op aarde zal altijd oorlog of gerucht van oorlog zijn; de grote verdrukking die aankomende is; volks- en volkerenhaat zal komen; uitverkorenen; geef de keizer des keizers, echter geef God des Godes; het grote Gebod (God lief te hebben boven alles en je naaste gelijk jezelf---alhoewel is het mogelijk dat dit Gebod pas gegeven is bij het laatste avondmaal op witte donderdag). *Woensdag* viert Christus Pascha. Op witte *donderdag* viert Christus met zijn 12 apostelen het laatste avondmaal en bereidt ze voor op de komende gebeurtenissen. 's Nachts vertrekt Christus met Petrus, Jacobus en Johannes (de evangelist) naar Getsemané bij de Olijfberg en vraagt hen met hem te waken in zijn ultieme laatste verzoeken. Christus is nu zoveel mens geworden (meer Christus-Jezus dan Jezus-Christus) dat Hij God verzoekt om zijn lijdensdrinkbeker terug te nemen. Hij zegt tegen de drie apostelen: "De geest is gewillig, maar het vlees is zwak". Christus weet

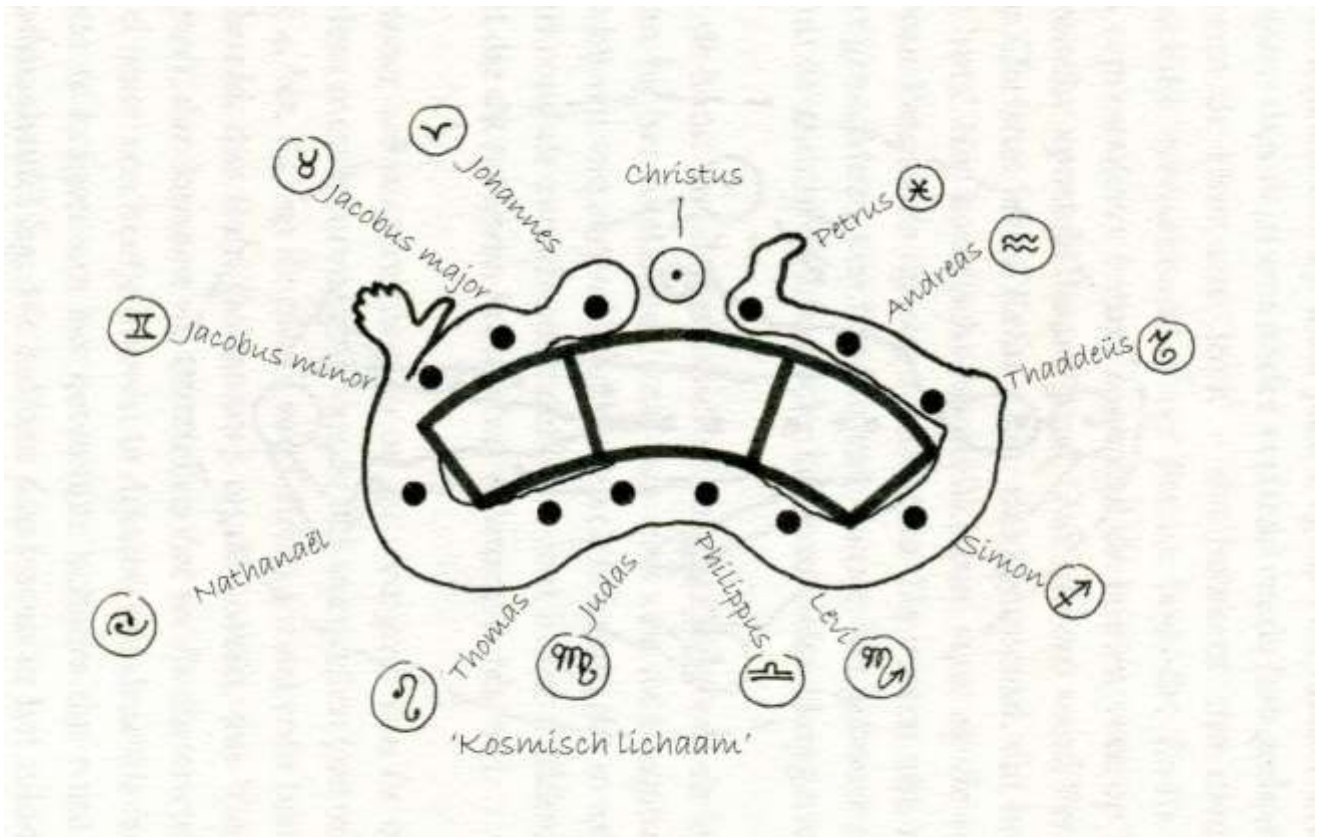
van de aankomende zware martelingen en was 'bang' dat zijn lichaam het te vroeg zou begeven. Alles zou voor niets zijn als Hij niet aan het kruis zou sterven! De apostelen slapen. Ieder is tijdens de verzoeken alleen! Christus weerstaat Ahriman en Lucifer, maar Hij zweet bloed! *Vrijdag* wordt Hij gevangen genomen en beginnen de overige martelingen. Onder het kruis stonden Johannes de evangelist (Lazarus-Johannes), Maria de moeder van Jezus en Maria Magdalena. Zij allen hadden voldoende geadelde zielenvermogens om tijdens de meest intense gebeurtenis in de kosmos, de kruisiging, 'wakker' te zijn.

DE VERHEERLIJKING VAN CHRISTUS OP DE BERG THABOR (RAFAEL)
Links van Christus Johannes de Doper-Elia. Rechts van Christus Mozes.
Onder Christus, half slapende, Petrus, Johannes en Jacobus Zebedeus.

HET LAATSTE AVONDMAAL MET AAN DE BORST, RECHTS VAN CHRISTUS, JOHANNES DE EV.

HET LAATSTE AVONDMAAL, STOELPOSITIES VOLGENS JUDITH VON HALLE

Uit: "De Johannes-individualiteit" van Judith von Halle:

9.	geestemens - Atman	: Elia-Doper	h	} GEEST
8.	levensgeest - Buddhi	: Elia-Doper	u	
7.	geestzêlf - Manas	: Elia-Doper	♂	
6.	bewustzijnsziel	: Elia-Doper	⊙	} ZIEL
5.	verstandsziel /
gemoedsziel	: "oude Lazarus"	♀	
4.	aandoeningsziel	: "oude Lazarus"	♀	
3.	astrale lichaam	: "oude Lazarus"	⊕	} LI-
CHAAM
2.	etherlichaam	: Johannes Zebedeüs	⊕	
1.	stoflichaam	: scheppende Vader	⊕	

(kracht door het IK in de geestmens gerealiseerd)

1 t/m 5 zijn Kainkrachten } In het nieuwe fantoom
6 t/m 9 zijn Abelkrachten } zijn zij volledig geïntegreerd

De opwekking van Lazarus is de door Christus geïnitieerde Lazarus-Johannes (evangelist) als volledig fantoom (oorspronkelijk fysiek lichaam), en zichtbaar als 'gewoon' mens.

